

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

16 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Proca Olga în numele inculpatului Lupu Alexandr, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Lupu Alexandr Vasiliu, născut la 23 octombrie 1977, domiciliat mun. Chișinău, bd. Traian 37/2 ap. 11.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 18.02.2014-12.03.2015*
2. *instanța de apel: 14.04.2015-19.06.2015*
3. *instanța de recurs: 24.11.2015 – 16.12.2015*

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 12 martie 2015, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Lupu Alexandr Vasiliu a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 ani închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de Curdea Marin și s-a încasat de la inculpatul Lupu A. în beneficiul lui Curdea M. suma prejudiciului material în mărime de 6.500 lei și prejudiciul moral în mărime de 5.000 lei.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că la data de 06 ianuarie 2014 în jurul orei 00:40, Lupu A., având ca scop sustragerea bunurilor altei persoane, a sustras fiind în incinta unei spălătorii auto, situată în mun. Chișinău pe str. Ginta Latină 10, un telefon mobil de model "Nokia N 8" cu flash card de 4 GB, la prețul de 1.400 lei, o geantă pentru laptop la preț de 400 lei în care se afla un laptop de model "SONY" la preț de 4.500 lei și un mouse cu tastatură ambele fiind la preț a câte 100 lei. Părții vătămate Curdea M. i-a fost cauzată o daună materială în proporții considerabile în sumă totală de 6.500 lei, iar lui Caraman L. i-au fost sustrași pe ascuns bani în sumă de 100 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului a fost calificată *de drept* în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și anume –*furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurile altei persoane, cu cauzare de daune în proporții considerabile.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Macovei T. în numele inculpatului prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să fie stabilită o pedeapsă mai blândă, iar quantumul acțiunii civile să fie stabilit în mărime de 2.000 lei cu respingerea acțiunii în partea încasării prejudiciului moral.

În motivarea apelului a invocat că:

- partea vătămată nu a prezentat careva probe care să ateste costul real al bunurilor, iar prejudiciul moral nu a fost dovedit.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2015, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că prima instanță just a stabilit starea de fapt privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Totodată instanța de apel a reținut, că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 84 alin. (4) Cod penal, astfel pedeapsa fiind aplicată în limitele prevăzute de lege. Mai mult, prima instanță a examinat cauza în procedură simplificată în baza probelor administrate în faza urmării penale, și potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă.

La fel, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiate concluziile primei instanțe cu privire la soluționarea acțiunii civile, astfel corect s-a admis parțial acțiunea civilă în partea prejudiciului material produs părții vătămate, iar la stabilirea quantumului prejudiciului moral produs prin infracțiune au fost reținute împrejurările cazului și rezultatul infracțional, ce au influențat starea psihică a părții vătămate.

6. Decizia instanței de apel se contestă cu recurs ordinar de către avocatul Proca O. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, reducerea quantumului acțiunii civile, ce ține de prejudiciul material la suma de 2.000 lei, iar acțiunea ce ține de prejudiciul moral să fie respinsă integral.

În motivarea recursului invocă că:

- inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră în raport cu gravitatea faptei comise;

- nu au fost prezentate careva probe care să ateste costul real al bunurilor sustrate, iar prejudiciul moral nu a fost dovedit.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând de a respinge prezentul recurs ca inadmisibil, deoarece instanțele de judecată și-au argumentat suficient soluțiile, ținând cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, iar pedeapsa stabilită inculpatului este aplicată în limitele legii. Astfel, motivele invocate de către recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței unei erori de drept, prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Autorul își întemeiază recursul său în baza pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, totodată semnalând și pct. 10) al aceleiași norme penale ce stipulează că: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a invocat că instanța de apel nu s-a expus referitor la argumentul menționat în apel precum că instanței de judecată nu au fost prezentate careva probe care să ateste costul real al bunurilor sustrase de către inculpat, iar prejudiciul moral nu a fost dovedit prin careva probe.

Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. Din textul deciziei recurate se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate, apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea condamnării inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate.

Mai mult, instanța de recurs, analizând textul deciziei atacate constată că, la stabilirea quantumului prejudiciului material, prima instanță cât și instanța de apel au dat deplină eficiență prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală. Astfel alin. (1) al art. 364¹ Cod de procedură penală prevede, că *până la începerea cercetării*

*judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște faptele indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar alin. (2) al aceleiași norme prevede, că judecata poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe. Așadar, după ce a fost acceptată cererea (f.d. 129) inculpatului întocmită autentic și acceptată de către instanța de judecată, inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu (f.d. 75-76), unde este indicat, că *Lupu A. prin acțiunile sale a cauzat părții vătămate Cudrea M. o daună materială în proporții considerabile în sumă de 6.500 lei.* În continuare, Colegiul penal reține, că din moment ce inculpatul a acceptat examinarea cauzei penale în privința sa, în procedura simplificată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, acesta a acceptat probele administrate de către organul de urmărire penală indicate în rechizitoriu, unde și este indicat direct quantumul prejudiciului material. În acest sens, Colegiul atestă, că instanțele ierarhic inferioare nu aveau nevoie de careva probe ce ar confirma quantumul prejudiciului deoarece inculpatul a recunoscut în totalitate faptele săvârșite, precum și quantumul prejudiciului material, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală.*

Totodată, Colegiul consideră neîntemeiat și argumentul recurentului privind respingerea prejudiciului moral. La acest capitol, instanța de recurs notează că, în temeiul art. 1423 alin. (1) Cod civil, coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei vătămate. Astfel, instanța de recurs menționează că despăgubirile pentru daune morale se disting de cele pentru daunele materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanța de judecată prin evaluare.

Prin urmare, argumentele invocate de recurent privitor la prezența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul consideră că, nu sunt întemeiate și suficiente pentru desființarea hotărârii instanței de apel.

Cu referire la temeiul pentru recurs semnalat de autor - *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, specificat la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că apărătorul inculpatului critică hotărârea dată în partea pedepsei menținute de instanța de apel și anume consideră că, inculpatului urma să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Colegiul, consideră că nici acest temei pentru recurs semnalat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia.

Deci, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs reține că inculpatul a fost condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar cauza fost examinată în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, Colegiul penal menționează că sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 300 la 1000 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani, iar conform art. 16 alin. (3) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune mai puțin gravă.

În prezenta cauză penală au fost stabilite ca circumstanțe atenuante – căința sinceră, iar circumstanțe agravante, nu au fost stabilite.

De menționat este și acel fapt la cazul supus judecării, că prin sentința din 16 decembrie 2014, inculpatul a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 3 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Respectiv, în aceste împrejurări instanțele de fond erau obligate de a-i aplica prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru a-i stabili pedeapsa definitivă, norme legale ce, în prezenta speță, au și fost aplicate de către instanțele de fond, stabilind corect inculpatului pedeapsa definitivă de 4 ani și 6 luni închisoare cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, argumentul recurentului precum că în privința inculpatului urma a fi aplicată o pedeapsă mai blândă, Colegiul îl consideră nefondat, deoarece instanțele de fond just au ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite ce se clasifică ca mai puțin gravă și constituie relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, fiind comisă cu intenție directă, precum și de prevederile normelor prevăzute de partea Generală a Codului penal. Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de recurs consideră, că pedeapsa stabilită în sarcina inculpatului, cu reducere a 1/3 din limitele de pedeapsă prevăzute de lege, în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și modalitatea de executare a acesteia, a fost

individualizată corect și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

În consecință, Colegiul statuează că, pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, fiind just constatate elementele infracțiunii imputate inculpatului, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Proca Olga în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Lupu Alexandr Vasili**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 16 decembrie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie